

Joan F. Mira

CONTRAPUNT

Un casino al Sinaí

Si els plans del Ministeri de Turisme d'Egipte van endavant, vol dir que la fi del món està molt pròxima. Son uns plans que amb tota certesa han de provocar les ires de Jahvè, i jo no aconsellaria als futurs turistes que es deixaren portar per les facilitats que el govern de Mubarak vol posar al seu abast: els dissenys divins segurament no coincideixen amb la fam de divises fortes dels egipcis. Ja és excessiu que les piràmides i altres tombes de faraons, els temples d'Amon Ra i d'Osiris i altres espais iguals de sagrats, siguin profanats cada dia per la turistada (jo també hi he participat, què hi farem), però el poder dels faraons morts i dels seus déus és ja cosa passada i de poc efecte. Jahvè és una altra cosa.

Jahvè, és a dir Déu Pare Omnipotent, és un personatge gelós i de poca broma, escassament propens al contacte directe amb els humans. Fet i fet, com explica la Bíblia, només una vegada es va dignar manifestar-se a un mortal, i això perquè era estrictament indispensable a fi i efecte de donar pes a les Taules de la Llei i tot això. Ja saben en quin estat es va quedar el pobre Moisès, en veure l'esbarzer en flames i comprendre que allò era el mateix Senyor Totpoderós. El cas, com també diu el llibre, va ser al cim de la muntanya del Sinaí. La qual, des d'aquell dia, és com qui diu el punt més sagrat de la terra. Més que la Meca, més que Betlem i més que la mateixa Jerusalem. En definitiva, cosa en què estan d'acord moros, jueus i cristians, només hi ha un Déu del cel, deixant de banda els seus missatgers, enviats o representacions, siga el seu Fill Jesús, Abraham o Mahoma. I només una vegada, un sola, el Déu del cel ha tocat terra, al cim del Sinaí.

De Sinaí, doncs, només n'hi ha un, i no hi ha en tot el planeta cap roca,

o altre punt geogràfic equivalent. Una muntanya de pedra en el desert, alta i pelada, com ha de ser. L'únic lloc on Déu podia baixar a portar la llei a un poble de pastors, a una tribu de beduïns o cosa semblant, i de passada a la resta de la humanitat. D'això ja fa més de tres mil anys, i el caràcter supersagrat del lloc no ha canviat. L'han respectat emperadors i califes, el respecten els pastors de camells, que miren de no acostar-s'hi massa, per si de cas. El respecten els monjos ortodoxos del Monestir de Santa Caterina, que donen confort i allotjament als pelegrins, i que d'ençà del segle VI guarden allà mateix els cranis i els ossos del seu morts, a fi d'assegurar-se un lloc privilegiat per al dia de la resurrecció.

Cert que les facilitats modernes han fet augmentar el nombre de viatgers piadosos, que ara són al voltant d'un centenar diari. Arriben en autobús des del Caire, i alguns en els dos vols setmanals d'Air Sinai, els monjos els acullen –i ja és massa distracció rebre un centenar de pelegrins cada dia–, i els diuen per on han de pujar al cim: hi ha un camí fet d'escales en la roca, que altres monjos bizantins van tallar ja fa prop de quinze segles. Pel camí, els pelegrins poden anar fent-se una idea de l'espectacle que descriu l'Èxode: "I el poble va veure els trons i els llamps, i el so de la trompeta, i la muntanya fumejant..." Era Jahvè que baixava del cel. Amb una miqueta de sort, l'ascensió pot anar acompanyada, en efecte, de llamps i de trons, que no són excepcionals allà dalt de la roca. Fins ara, tot en ordre.

Prop d'allí, però, un cartell amenaça amb el futur: grandios projecte "El Sinaí al vostre abast", cinc-centes vil·les, més un típic poblet turístic, dos hotels de

quatre-centes habitacions, centre comercial, i tota mena d'instal·lacions, supose que amb piscines i camps de tennis. Per pujar al cim de la muntanya, hi ha previst un funicular, i a dalt del tot, a l'arribada, el turista trobarà un restaurant, un mirador panoràmic, un espectacle de *son et lumière* reproduint l'entrevista de Moisès amb Jahvè, i un casino. Sembla que això de *casino* vol dir més aviat una discoteca que no una sala de joc. O siga que, després d'escoltar com s'inflama i retruny la veu de l'Altíssim, el turista podrà relaxar-se amb un te a la menta i un espectacle de dansa del ventre. Excessiu, fons i tot per a l'agnòstic més indiferent a les coses de Jahvè. Excessiu.

El projecte preveu l'atracció de prop de 600.000 turistes per any (¿qui els anomenaria *pelegrins*?), és a dir d'uns dos mil per dia de feina. Ja poden imaginar-se la marabunta cridanera, les cues del funicular, els grups amb el guia –¿quina proporció de japonesos hi ha prevista?, ¿i què li pot dir Jahvè a un japonès?, ¿què fotografiaran, el llamp i el tro?–, les paradetes de coca-cola, el desastre.

Qui anava al Sinaí, fins ara, si era creient buscava la tremolor dels trons i els llamp del Déu del cel. Si no era seguidor del Llibre, podia buscar l'experiència quasi mística de l'alta muntanya enmig del desert, coberta d'història sagrada. Perquè el Sinaí no és cap monument humà, temple, tomba o piràmide. No hi ha res: roca i arena. I el record de Jahvè tronant entre les flames. ¿què hi poden anar a buscar a buscar 600.000 turistes amb funicular i discoteca? Els límits de l'absurd són més extensos cada dia. Que baixi Jahvè una altra vegada a posar ordre, per favor. Amén, i ja veurem què passa.